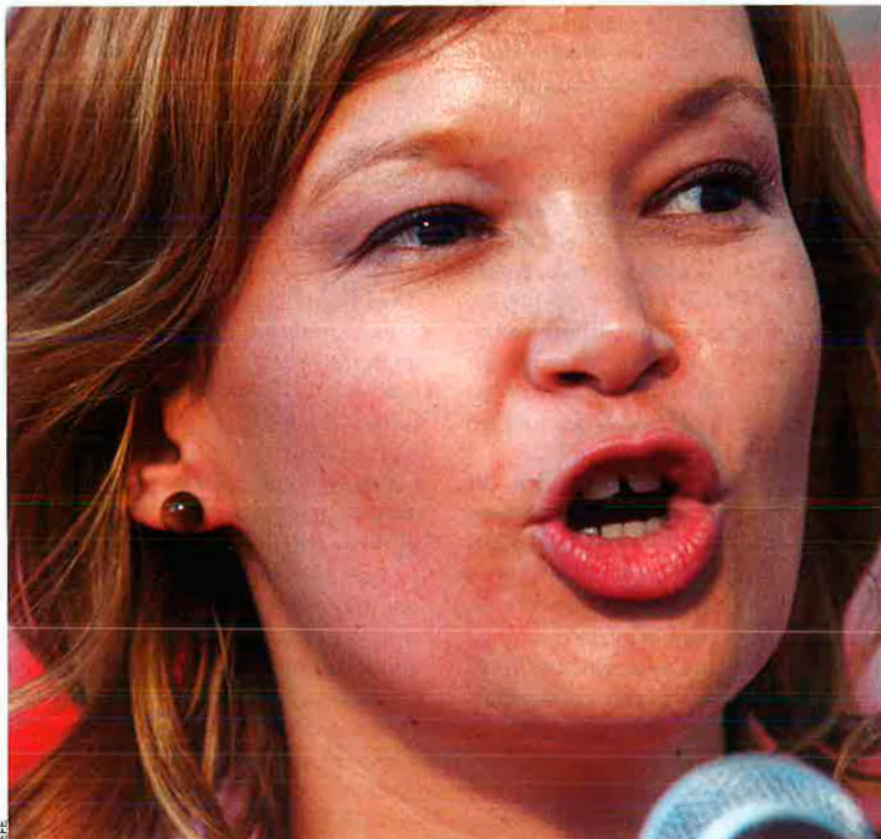

En arribar a la presidència de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana no va estar-se de repetir que existia un "poder valencià". Fou una cosa així com el "tarannà" de Zapatero, una afirmació repetida moltes vegades que va acabar esdevenint una divisa.

Doncs bé, és en l'època política immediatament posterior a Zaplana que hi ha un autèntic "poder valencià". No debades, Esteban González Pons ha passat a ocupar la vicesecretaria de Comunicació del PP —un càrrec de nova creació, inferior al de portaveu parlamentari que va ostentar Zaplana fins a la primavera passada, però que cobrarà molta volada—, mentre que Leire Pajín —nascuda a Sant Sebastià, per bé que resident de tota la vida a Benidorm, on milita al PSPV des que l'edat li ho va permetre— ascendia al número 3 del PSOE, a la secretaria d'organització. Una responsabilitat d'anomenada, supervisora de totes les federacions del partit, que al seu dia ocupà Ciprià Ciscar. En el cas d'aquesta jove de 31 anys, fins ara secretària d'Estat de Cooperació, ha estat cabdal, més que no el seu pes al si del PSPV —més aviat escàs—, la bona sintonia que de fa anys manté Zapatero amb son pare, José María Pajín, lleonès com ell. A més, Leire Pajín ha demostrat una gran passió per la política, així com una important capacitat de treball. L'omnipotent Zapatero envia també un missatge a un PSPV en temps de mudança: "Vull gent com Leire", ve a dir. Els precandidats a la secretaria general de la federació valenciana ja saben quin suport han de rebre, si volen tenir molts números en aquesta rifa interna.

González Pons i Pajín coparan, per tant, bona part de les disputes polítiques que, inevitablement, enfrontaran populars i socialistes. Una dialèctica amb portaveus valencians que evidenciarà el pes de les filials socialista i popular del País Valencià. Al PP, Federico Trillo —murcià, però escollit successivament diputat per Alacant des del 1989— ocuparà una de les set àrees del comitè executiu nacional, la de Justícia i Llibertats públiques. Al PSOE, Inmaculada Rodríguez Piñero ha deixat la secretaria d'Economia de la comissió executiva, que canvia per la d'Ordenació del territori i habitatge. Piñero, com Pajín, tampoc no té una rellevància orgànica destacable al PSPV —de fet, la delegació valenciana al comitè federal del 2004 va quedar molt sorpresa per la

Després de Zaplana, el 'poder valencià'

Els recents congressos del PSOE i del PP han situat dos valencians a la primera línia política espanyola. Leire Pajín i Esteban González Pons han esdevingut dos dels portaveus més qualificats dels seus respectius partits. El pes català i balear és molt inferior a les dues principals formacions de l'Estat.

seua inclusió a l'executiva—. Tot plegat demostra la descomunal influència de Zapatero en les decisions del PSOE, ja que Piñero també és una persona de la seua estricta confiança, aterrada a la política de la mà de l'ara ministre Miguel Sebastián.

Pel que fa als vocals, entre els 35 del PP hi ha cinc valencians —l'alcaldeessa Rita

Barberà, els vicepresidents autonòmics Gerardo Camps i Vicente Rambla, l'eurodiputat José Manuel García Margallo i l'exministre José María Michavila—, i entre els 46 vocals del comitè federal socialista hi haurà tres valencians: els sempiterns Joan Lerma i Ciprià Ciscar, a més de l'alcaldeessa de Quart de Poblet (Horta), Carmen Martínez. El PP també

envia al comitè executiu nacional els presidents de les direccions regionals –Francesc Camps, en aquest cas–, i el PSOE, els secretaris generals i, a més, una delegació que en el cas del PSPV serà d'11 o 12 membres –depèn del nombre de militants–, els quals s'escolliran al congrés nacional del setembre. El PSPV ha situat l'alcantina Juana Serna a la comissió federal d'ètica i garanties.

El pes del PSC... i el de Moragas.

La presència catalana en l'òrgan executiu del PSOE no es pot dir que reflecteixi numèricament l'aportació del PSC en les victòries electorals dels socialistes espanyols, especialment la darrera del 9 de març passat. Dos de prop d'una quarantena de membres de l'executiva seran del PSC. Aquesta representació catalana a l'executiva federal del PSOE recaurà en la ministra de Defensa, Carme Chacón, que repeteix com a vocal, i en Miquel Iceta, que passa a substituir el líder dels socialistes catalans i president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, en aquest òrgan de direcció socialista. Iceta és actualment viceprimer secretari i portaveu del PSC; reforça, doncs el seu paper entre els socialistes catalans, com un dels ponts amb els coreligionaris

espanyols. És un dels militants històrics del PSC, des de la seva fundació. Prové del planter del Baix Llobregat, on ha estat regidor de l'Ajuntament de Cornellà. Actualment és diputat i portaveu al Parlament. A més, ja ha tingut experiència en la política de Madrid, tot i que fou no com a membre de la direcció del PSOE, sinó a l'Executiu socialista de Felipe González, com a director del Departament d'Anàlisi del Gabinet de la Presidència del Govern espanyol i, posteriorment, com a subdirector d'aquest gabinet. A més, també ha estat diputat al Congrés, el 1996. Iceta és avui, doncs, un dels dirigents més destacats del PSC, i Carme Chacón ha esdevingut, un dels valors de més projecció pública dels socialistes catalans, que representa un relleu generacional.

De la seva banda, els socialistes catalans aporten 15 delegats al comitè federal del PSOE. Celestino Corbacho, Jordi Hereu i Teresa Cunillera han estat triats per substituir Manuela de Madre i l'ex-ministre i exalcalde de Barcelona, Joan Clos. Completen la llista els 12 membres que enviarà el congrés del PSC: Helena Arribas, Manuel Bustos, Daniel Fernández, Antoni Castells, Maribel García, Marina Geli, Pere Navarro, Montserrat

Tura, José Zaragoza, Bartomeu Muñoz, Lúcia Santos i Xavier Sabaté.

Si parlem del comitè executiu nacional del PP, el pes català minva: Jorge Moragas és el català amb el càrrec més important dins del màxim òrgan de decisió dels populars, ja que ha esdevingut coordinador de relacions internacionals, una responsabilitat que combinarà amb la de cap de gabinet del mateix Rajoy. La nova presidenta del PPC, Alicia Sánchez-Camacho, és, per aquest fet, membre nat del comitè, però aquest és l'únic canvi que ha implicat el recent Congrés del PPC en la seva representació a nivell estatal. La resta de representants catalans a Gènova ja havien estat elegits en el conclave de València: Dolors Nadal, Jorge Fernández Díaz i Aleix Vidal-Quadras, tot i que aquest últim no milita en el PPC, sinó al barri madrileny de Salamanca.

Moragas és l'home més proper a Rajoy, no només jeràrquicament: també ho és personalment, ja que forma part de l'anomenada "banda dels quatre" –amb González Pons, José María Lassalle i Pedro Arriola– que ha fet pinya al voltant del gallec als mesos previs al congrés de València. Tot i que públicament ha tingut paraules de reconeixement per a Àngel Acebes i en algun moment ha criticat decisions de Rajoy, com el nomenament de María Dolores de Cospedal, Moragas ha fet costat Rajoy als moments més durs.

El seu nomenament com a secretari de Relacions Internacionals és xocant perquè aquest càrrec acostuma a coincidir amb el de portaveu del PP al Congrés en aquesta matèria, que actualment ostenta Gustavo de Aristegui, que ha estat crític amb Rajoy durant el període precongrecional. Per aquest motiu, és previsible una tensa relació entre Moragas i Aristegui.

Menys conegut, i també català, és José Luis Ayllón, que no forma part del comitè executiu nacional però que és el secretari general del grup parlamentari popular al Congrés, un càrrec important perquè és el número dos de Soraya Sáez de Santamaría: Ayllón reparteix els papers entre els diputats, perquè defensin un tema o un altre, i és qui autoritza la presentació de preguntes al Congrés. Això li dóna una certa força, perquè li permet donar protagonisme a alguns diputats.

Illes: un membre, però influent.

La presència de dirigents locals de PP i PSOE en els respectius centres de decisió

D'esquerra a dreta, i de dalt a baix: Carme Chacón –vocal de l'executiva socialista–, Rosa Estaràs –membre del comitè executiu nacional del PP en tant que presidenta del partit a les Illes–, Joana Barceló –vocal al comitè federal del PSOE–, Jorge Moragas –cap de gabinet de Rajoy i coordinador de Relacions Internacionals–, Inmaculada Rodríguez Piñero –secretària de Territori i habitatge socialista– i Federico Trillo –coordinador de Justícia i llibertats públiques del PP.

estatal no és gaire important quantitativament. Però tampoc és que sigui menor a d'altres èpoques. Ans al contrari, ara tenen més influència que mai.

Al congrés de València del PP cap illenc no va ser escollit per a estar en el comitè executiu, però sí en forma part Rosa Estaràs com a membre nat en qualitat de presidenta del PP balear, després de ser elegida (amb el 66 % dels vots) en l'últim congrés (5 de juliol) celebrat a Palma, càrrec que guanyà al candidat radical anticatalanista Carlos Delgado. La sintonia d'Estaràs amb la cúpula actual del PP estatal, encapçalada per Mariano Rajoy, és absoluta. En dona fe que tant Rajoy com Javier Arenas es desplaçaren a Palma per fer costat a la candidata durant el congrés, i que ambdós tingueren un tracte molt fred cap al candidat crític, Delgado, fins al punt que aquest qualificà Rajoy de "mal educat". No són els únics que han donat exprés suport a Estaràs. Entre d'altres, també el batlle de Madrid, Alberto Ruiz-Gallardón, va anar a Palma dies abans del congrés per

fer-li costat. Tradicionalment, la cúpula del PP illenc ha estat en sintonia amb la de Madrid. Però durant els anys de presidència de Gabriel Cañellas (1983-1995) va tenir una ampla autonomia. Llavors, amb Jaume Matas (president del PP entre 1999 i 2007) l'arreglaments amb la direcció estatal va ser absolut. Ara Estaràs assumeix un perfil semblant al de Rajoy: formes més moderades que no els seus respectius crítics, i alhora que fàcticament recull en part l'autonomisme de Cañellas manté la sintonia amb Madrid.

En el congrés federal del PSOE les dues presències illenques que ja existien a la cúpula estatal es mantenen. Joana Barceló, presidenta del Consell de Menorca, és membre del comitè federal, mentre que Francina Armengol, presidenta del Consell de Mallorca, ho és de la comissió executiva. Val a dir que la presència d'Armengol al màxim òrgan de poder intern socialista va estar a punt de no ser possible, a causa de les fortes pressions de totes les federacions per tenir-hi representants. Però Zapatero

finalment s'inclinà per mantenir-hi la presència balear. No degueren ser inútils, doncs, les reunions que a tal efecte tingué durant el cap de setmana del congrés el president Francesc Antich. Ni tampoc que la batllessa de Palma, Aina Calvo –que havia sonat com a possible relleu d'Armengol– no volgués entrar en la batalla i donés suport a la presidenta del Consell mallorquí. Val a dir que Calvo és amiga tant de la vicepresidenta del Govern, Maria Teresa Fernández de la Vega, com sobretot de la nova i flamant secretària d'organització del PSOE federal, Leire Pajín. Els socialistes illencs mai no havien estat tan ben connectats amb la direcció estatal. A les amistats de Calvo se'ls uneix la sintonia existent entre Antich i Zapatero i Blanco, així com les relacions que Armengol ha conreat durant els últims quatre anys a l'executiva. És la primera vegada que el PSOE balear està en tanta sintonia amb Madrid.

*Victor Maceda / Àlex Milian
Miquel Payeras / Enric Rimbau*